

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **N. S.**, zastoupené advokátem JUDr. Dmitrijem Rožděstvenským, Opletalova 4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) M. S.**, **II) S. S.**, proti rozhodnutí ze dne 16. 9. 2025, čj. OAM-14434-16/DP-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2025, čj. 13 A 46/2025-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků ani osob zúčastněných na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra neprodloužilo žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, protože by při dalším pobytu na území mohla ohrozit bezpečnost České republiky [§ 44a odst. 4 a § 46a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky]. Žalobu, kterou žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala, Městský soud v Praze zamítl. Oba orgány vycházely z utajovaných informací zpravodajské služby, podle níž je žalobkyně napojena na společnost s blízkou vazbou na zastupitelský úřad Ruské federace, a to způsobem, který představuje riziko možného ohrožení bezpečnosti státu. Městský soud ve shodě s ministerstvem označil utajované informace za konkrétní, aktuální a věrohodné.

[2] Proti rozsudku městského soudu podává žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Považuje ji za přijatelnou, tedy přesahující její vlastní zájmy; týká se totiž praxe ministerstva, které na základě obecných informací bezpečnostních složek zamítá žádosti cizinců o povolení k pobytu za účelem společného soužití rodiny. Krom toho nebyla řádně posouzena nepřiměřenost zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života.

[3] V řízení vycházejícím z utajované informace je třeba aspoň naznačit podstatu vytýkaného jednání, to ale podle ní městský soud neudělal. Stěžovatelka tak neví, jaké konkrétní okolnosti vedly k zamítnutí její žádosti. Úvaha, podle níž právě stěžovatelka je

bezpečnostním rizikem, není ani logická, protože ministerstvo dosud nečinilo žádné kroky ke zrušení pobytu stávajících jednatelů a společníků společnosti SKOM Company, tedy stěžovatelčina bratra a švagra. Městský soud nectil judikaturu ESLP (rozsudky ve věcech *Gaspar*, stížnost č. 23038/15, a *Muhammad a Muhammad*, stížnost č. 80982/12), Soudního dvora EU (ve věci ZZ, C-300/11) ani samotného NSS. Soud pochybil i tím, že neprovedl navrhované důkazy, jimiž stěžovatelka chtěla doložit, že její vazby na společnost SKOM Company jsou jen historické a formální. Stejně tak městský soud řádně nezhodnotil stěžovatelčiny soukromé a rodinné poměry. Syn sice není na matce přímo závislý (*u době vydání tohoto usnesení je čerstvě zletilý*), ale žije tu už přes sedm let a Česko považuje za svůj domov. Rovněž manželské soužití by stěžovatelčiny nuceným odchodem do Ruska zásadně utrpělo. Manžel tu provozuje autoservis, což na dálku dělat nemůže. Celé rodině by se tak objektivně zhoršily životní podmínky.

[4] Ministerstvo s kasační stížností nesouhlasí a podrobně reaguje na všechny námitky.

[5] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Stěžovatelka ve své *první námitce* dovozuje přesah vlastních zájmů z toho, že ministerstvo jí – a to v důsledku své nesprávné praxe – dostatečně konkrétně nesdělilo, proč právě ona představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky. V tom se ale stěžovatelka mylí: tato praxe ministerstva při rozhodování na základě utajovaných informací byla opakovaně u správních soudů potvrzena.

[8] Jak plyne i z evropské judikatury citované stěžovatelkou (zvláště z věcí *Muhammad a Muhammad* a ZZ), musejí být procesní omezení účastníka, jemuž jsou utajované informace po právu zneprístupněny, vyvážena tak, aby byla přiměřená sledovanému účelu (tedy ochraně důležitého veřejného zájmu). I když účastníku nelze obsah utajované informace sdělit, musí správní orgán v rozhodnutí popsat aspoň podstatu důvodů, pro něž se svou žádostí neuspěl. Na správním soudu pak je, aby se s utajovanou informací v její úplnosti seznámil a sám její obsah posoudil.

[9] Judikatura NSS pak dále upřesňuje, že utajované podklady nemohou jen vyjadřovat názor jejich zpracovatele. Je zde třeba uvést jednak fakta popisující závadové působení cizince, jednak zdroj a způsob zjištění těchto faktů (rozsudky ze dne 4. 11. 2021, čj. 10 Azs 270/2021-54, bod 12, a ze dne 7. 2. 2022, čj. 10 Azs 438/2021-47, bod 37). Utajované informace musejí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (rozsudek ze dne 12. 3. 2020, čj. 2 Azs 259/2019-28, bod 22). Jen tak mohou správní soudy zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností uvedených v utajovaných podkladech (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32).

pokračování

[10] V této věci ministerstvo sice stručně, ale dostatečně popsalo podstatu důvodů, pro něž stěžovatelčinu žádost zamítlo (napojení na společnost s blízkou vazbou na zastupitelský úřad Ruské federace). Městský soud pak nemohl stěžovatelce sdělit více než ministerstvo. Stěžovatelka sama v řízení vysvětlovala vznik a fungování jejich rodinné společnosti SKOM Company, a ministerstvo i městský soud si tak mohly udělat představu o jejím náhledu na věc. Na podstatě utajované informace to však nic nezměnilo (ani podle NSS změnit nemohlo) a z téhož důvodu nebylo třeba ani provádět navržené důkazy. Všem rozhodujícím orgánům bylo známo, že společnost provozuje autoservis. To, že stěžovatelka v roce 2024 (v souvislosti se svou žádostí o trvalý pobyt) prodala svůj podíl ve společnosti zbylým společníkům (manželovi a švagrovi) a přestala být jednatelkou, je patrné i z obchodního rejstříku. Jak ale správně podotkl městský soud, fakticky zůstala stěžovatelka na společnost navázána přes své rodinné příslušníky. (Úkolem správních soudů pak není hodnotit, jak se ministerstvo staví k pobytovým titulům zbylých rodinných příslušníků. Tato okolnost nevypovídá nic o zákonnosti rozhodnutí, které je přezkoumáváno nyní.)

[11] Ve své *druhé námitce* stěžovatelka tvrdí, že při hodnocení dopadu rozhodnutí ministerstva do jejího soukromého a rodinného života nepostupoval městský soud v souladu s judikaturou. Žádný rozpor s judikaturou však stěžovatelka neoznačuje; ve skutečnosti jen polemizuje s výsledkem, k němuž městský soud dospěl. Podle NSS nelze ani v tomto ohledu městskému soudu nic vytknout. Ve svém rozsudku se městský soud zabýval nejen konkrétními okolnostmi stěžovatelčina rodinného života (body 34 až 36), ale i výkladem pojmu *nejlepší zájem dítěte* v judikatuře Ústavního soudu a NSS (body 37 a 38). Poměrování stěžovatelčina práva na ochranu rodinného života a zájmu státu na ochraně vlastní bezpečnosti nedopadlo ve stěžovatelčin prospěch; to ale neznamená, že městský soud nevedl své úvahy řádně, jak mu stěžovatelka vytýká.

[12] Sám NSS se k této otázce vyjádřil už v usnesení, jímž kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek. Souhlasí proto s tím, že neprodloužení pobytu stěžovatelce jistě nepříznivě zasáhne do života rodiny. Tento následek však není *nepřiměřený* – jen odpovídá závažnosti důvodů, pro které stěžovatelka nemůže na území ČR dlouhodobě pobývat (např. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2021, čj. 9 Azs 243/2020-32, body 29 až 31). Celá rodina společně žije v ČR už od roku 2018, předtím však manželé osm let žili odděleně (stěžovatelka s malým synem v Rusku). Navíc část rodiny mají nadále v Rusku (včetně dospělé dcery). Jejich situace tedy není nijak výjimečná a další společný život v ČR není jejich jedinou možností.

[13] NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatelka úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému ministerstvu žádné náklady nevznikly. Ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2026

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu